

Her er fremtiden

I forlængelse af serien om slagterigrunden sætter vi i dag fokus på fremtidsplanerne for området

SKIVE

6-7

Lad pengene blive i Skive

Husk at julegaver til medarbejderne også kan købes lokalt. Sådan lyder opfordringen fra en butiksejer til de lokale virksomheder

SKIVE

7

Hvem sagde pension?

Lærere synes stadig det er sjovt efter 40 år

RUNDT OM SKIVE

12-13

LØRDAG 10. AUGUST 2024 • KR. 34.00

SKIVE FOLKEBLAD

M SKIVE SALLING FUR FJENDS VINDERUP

LOKAL MED VILJE

FOTO: THOMAS LEKFELDT/BRITZAU SCANPIK

Jens Peter fra Skive har et af landets højeste embeder

SKIVE • SIDE 8-11

Nu skal vi til at vænne os til p-bøder igen

Mange holder for længe på p-pladserne i Skives midtby. Derfor skal politiet nu være med til at sørge for, at der også bliver plads til at parkere for kunder, som skal handle i byens butikker

SKIVE • SIDE 5

HAR DU GULD I GEMMERNE?

SÆLG DET - SÆLG DET HER!

HVER ONSDAG i Midtjyllands Avis, Ikast Avis og Herning Bladet og HVER TORSDAG i Skive Folkeblad
- direkte kontakt til 113 000 læsere

PRIVAT-TIL-PRIVAT

www.skivefolkeblad.dk/privat-til-privat

CAMPINGVOGNE OPKØBES

Evt. også autocampere

GODE PRISER GIVES

Gerne vogne med fugt, skader og også uden papirer. Vogne fra 0-75.000 kr. har interesse.
Fra årgang 1990 og frem.

SE MERE PÅ CAMPINGEKSPORT.DK
ELLER RING 25 56 20 20

jtjob@outlook.dk

Vi kan hjælpe dig med at høre bedre!

Audika
Hørecenter

AUDIKA SKIVE • NØRREGADE 33B, 7800 SKIVE - 70 400 200

SKIBONITTEN DER BLEV PRÆSIDENT I HØJESTERET:

- Jeg har jo bare passet mine ting

Jens Peter Christensen, født og opvokset i Skive og student på Skive Gymnasium, har nu i godt halvandet år været præsident for Højesteret - en af de absolut største stillinger i kongeriget. Skive Folkeblad mødte ham på hjemmebanen på et imponerende kontor til en snak om opvækst i Skive, glæde ved at læse, retssikkerhed, ledelsesstil og uforudsigelighed i karrieren

AF OLE DALL
od@skivefolkeblad.dk

HØJESTERET - Der er 17 trappetrin op til Højesteret. Og kun 10 trin til Statsministeriet. Det har jeg også sagt til Mette Frederiksen ...

Jens Peter Christensen, præsident i Højesteret, tager imod Skive Folkeblad med et stort smil og viser det imponerende indgangsparti til Højesteret, hvor man har genbrugt portalen fra hovedindgangen fra Ridebanen på det Christiansborg, der brændte ned i 1884. Lidt til venstre ses den meget mindre pompøse indgang til Statsministeriet.

Og imponeret bliver man over flotte rum, smuk indretning, historiske billeder, skønhed og ro i bygningen, når man guides rundt i Højesteret af en veloplagt Jens Peter Christensen, der ikke bare er udstyret med en skarp juridisk hjerne men også med befriende humor og selvironi.

Vi stopper foran et billedgalleri med tidligere højesteretsdommere, og Jens Peter Christensen beretter levende - peger også på én af dommerne med følgende bemærkning: - Det er den sidste højesteretsdommer, der er blevet henrettet - indtil videre...

Præsidentens kontor er også noget ganske særligt. 100 kvadratmeter, syv meter til loftet og historiske billeder af forgængere i Højesteret. Smukt, enkelt, historisk.

Siden 2006 har den nu 67-årige Jens Peter Christensen været højesteretsdommer, og siden 1. november 2022 har han været præsident for Højesteret. Det er såkaldt 1. rangklasse, og der høres gallauniform til stillingen, som også medfører helt faste invitationer fra kongehuset til nytårsskur og taffel m.v.

Der er et spring fra Skive-tiden

- byen hvor Jens Peter Christensen voksede op på Højlundsvej, gik i børnehaven (dog kun én dag!), i skole, i gymnasiet og slog sig løs som talentfuld singlesculler-roer på Skive Fjord. Jens Peter Christensen viser et arbejdsbillede af faderen, der arbejdede som søfrybøder - fyrede med kul i bunden af skibene. Et hårdt fysisk arbejde. Moderen fik arbejde i rutebilkiosken i Skive.

- Det var andre tider. Min mor og far fik gebis i konfirmationsgave. Det var, som det var. Jeg tænkte ikke på, at der ikke var så mange penge, for der var ingen, der havde mange penge. I dag siger mange, at de kom fra et fattigt hjem, men min far kom hjem med ugelønnen. Vi var fire børn. Vi fik det, vi skulle have. Jeg blev ikke pacet frem, men

jeg ved, at min mor fulgte med i min karakterbog. Hun ville gerne være gået mere i skole, men hun havde otte søskende. En bror kunne få lov at uddanne sig - men han ville hellere bokse! Vi lærte at passe vores ting, siger Jens Peter Christensen om opvæksten i Skive.

Har du en karriereplan?

- Nej, det havde jeg ikke. Jeg har nogle gange holdt foredrag for unge advokater i Djøf om min mageløse rejse gennem tilværelsen. Og så vil de høre, hvordan man gør... Og så siger jeg: Det har jeg ingen svar på, men jeg kan godt fortælle lidt. Det har jeg haft anledning til at filosofere over. Der er alligevel en form for linje. Jeg ved, at jeg tidligt sagde til min mor, at jeg ville gå i skole, så længe jeg kunne. Det var så lige ved at gå i opfyldelse! Men jeg har jo bare passet mine ting. Der er ikke noget magisk i det.

- Når man kommer i miljøer, man ikke har været i før, bliver man mere bevidst om, hvad man kommer fra. I Skive kendte vi ikke nogen af de såkaldt »fine«. Der var ikke mange. Der var måske et par advokater og så skolelærerne, der var fine den gang. Så kom vi i gymnasiet. Det var et stort skifte i en vis forstand, men det var jo også bare at fortsætte med at gå i skole, og der var jo ikke en overklasse i Skive på den måde, som der var i Viborg. Embedsmandsbyen. Jeg tror den »fineste« forælder i min klasse var en lærer, der blev præst. Det var, hvad det kunne slæbe til.

- Så kom jeg på universitetet og kom til at læse sammen med Tøger Seidenfaden (senere chefredaktør på Weekendavisen og Politiken, red.). I hjemmet hos ham talte de vist fransk ved middagsbordet. Hjemme hos mig fik vi at vide, at vi skulle holde vores mund og bare spise! Så selvfølgelig registrerede jeg nogle af de ting - men det har aldrig gjort mig usikker.

Du havde flid og koncentration med hjemmefra?

- Ja, et eller andet sted fra. Jeg har også altid været et konkurrencemenneske. De første 12 år gik jeg i klasse med en, der hed Lars Peter, og vi regnede om kap fra første dag. Og de to elever, der var hurtigst færdig, fik lov at hente mælken i frikvarteret. Lars Peter og jeg regnede om kap til og med 3.g.

- Jeg har altid været god til at koncentrere mig. Det er klart, at jeg har været flittig, men jeg har ikke været, hvad tyskerne kalder en studenstinker. Jeg var ikke underlig på den måde. Men jeg gik op i at få høje karakterer. Og så har jeg altid synes, at det er sjovt at læse. Det lyder lidt perverst, men jeg ønskede mig de der trænebøger allerede som 8-9 årig. Og jeg ønskede mig bogkasser til jul...

- Det gik som det gik på universitetet i Aarhus med statskundskab, for det handler jo om alting og ingenting. Det var spændende. Jeg havde aldrig tænkt på at blive jurist, men sidst på statskundskabsstudiet skulle man have et års jurastudium.

Jeg tænkte, det var åndssvagt, så det ville jeg tage til allersidst. Jeg ville ikke bruge min tid om dagen, så jeg gik på et aftenhold med to gange tre timer om ugen, hvor der kom nogle bankfolk og folkeskolelærere, der måske ville noget andet. Så fik jeg to fantastiske lærere og blev interesseret i jura.

- Derpå kom jeg ud i virkeligheden, eller hvad det nu var, hos Bertel Haarder, der var undervisningsminister, og jeg blev assisterende ministersekretær. Det med at skrive har altid interesseret mig - i folkeskolen sad jeg og skrev lange historier og fik lov til det! Så jeg fik et stipendium til at skrive om forholdet mellem statsret og statskundskab og skrev en afhandling om det. Jeg blev ansat som lektor på jura-studiet i Aarhus, men jeg var ikke jurist. Jeg søgte ind på jurastudiet, men fik afslag, for jeg havde jo eksamen i statskundskab. Men jeg kunne så meget jura, at jeg kunne se, at der var masser af fejl i afslaget, og jeg klagede til rektor, der så optog mig på jurastudiet.

- Så læste jeg jura for mig selv. Jeg har aldrig fulgt en undervisnings-

BLÅ BOG

Jens Peter Christensen:

Født 1. november 1956 i Skive

Student på Skive Gymnasium i 1975

Cand.phil i 1980

Cand.scient.pol i 1982

Cand.jur. 1992

Dr.jur. 1997

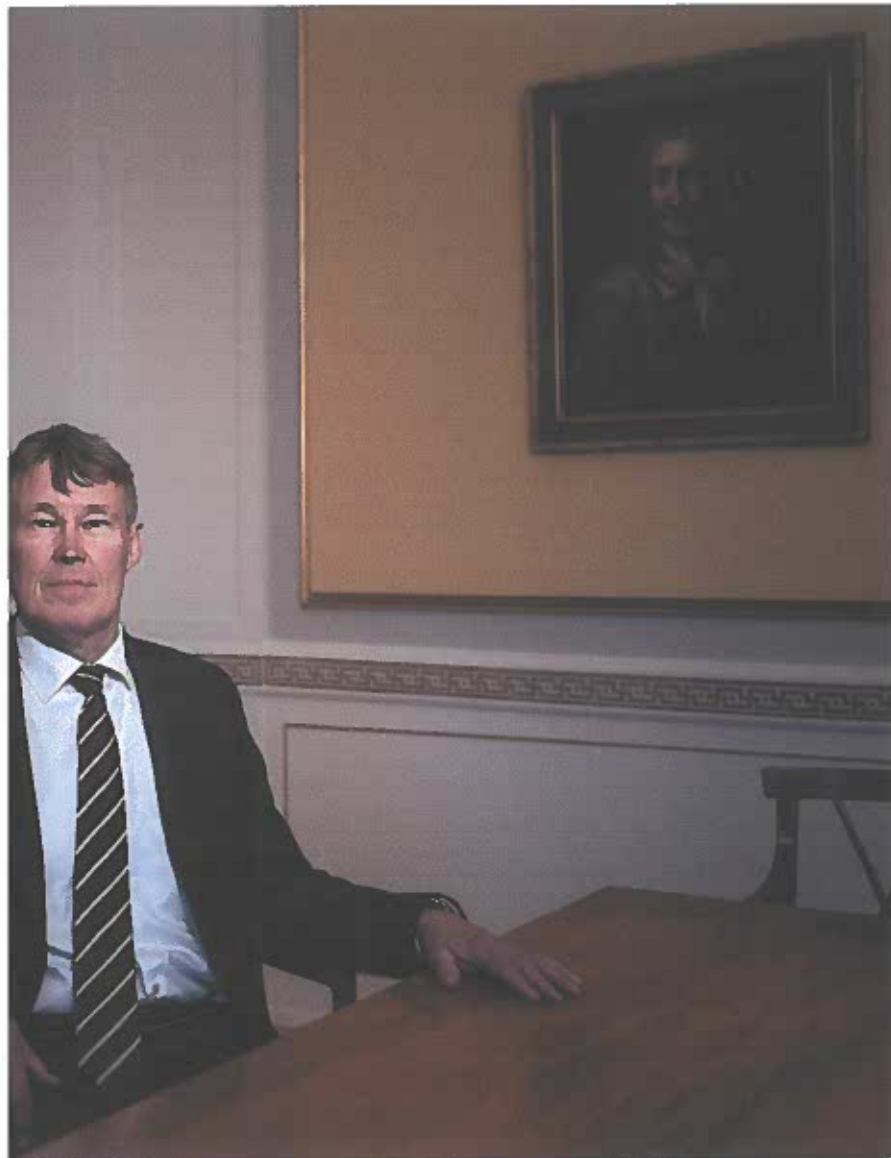
Lektor og professor i offentlig ret ved Aarhus Universitet 1990-2006

Konstitueret landsdommer ved Vestre Landsret 1999-2000

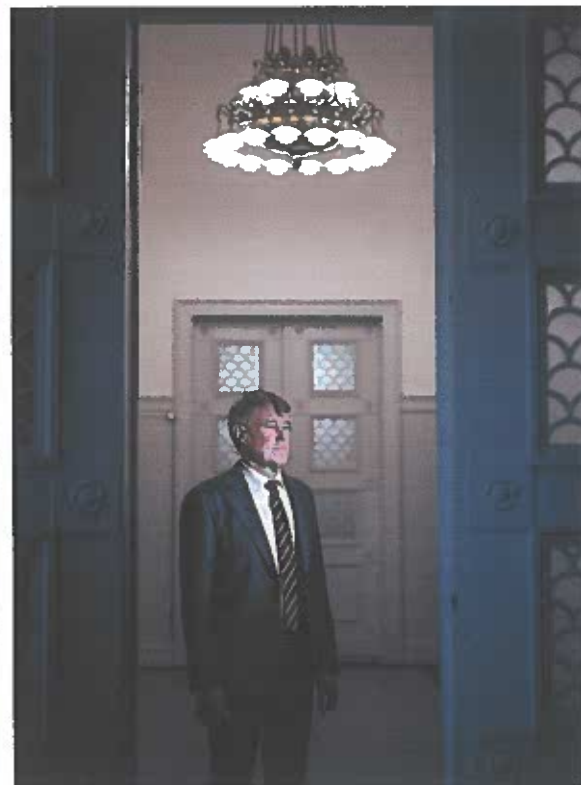
Fra 2006 dommer i Højesteret. Fra 1. november 2022 præsident i Højesteret.

Har skrevet en række bøger om statsret, grundloven og offentlig ret.

Har du et tip?
Send det til redaktionen: redaktion@skivefolkeblad.dk

« - Der er en del ting, jeg er nødt til at bestemme, men jeg prøver lige at finde ud af, hvad vi kan samles om. Højesteret skal følge med tiden, og vi følger med tiden, og taler sammen om, hvad der skal ændres, siger Jens Peter Christensen om ledelsesstilen som præsident i Højesteret. FOTO: THOMAS LEKFELDT/RITZAU SCANPIX

« - Det sker jo jævnligt, at vi finder noget, der ikke er tænkt over, fordi den menneskelige fantasi trods alt er begrænset, siger Jens Peter Christensen om sager, der efter byret og landsret bliver endeligt afgjort i Højesteret.

FOTO: THOMAS LEKFELDT/RITZAU SCANPIX

time. Jeg satte mig bare ned, fandt bøgerne, og så læste jeg dem. Og så gjorde jeg det, alle studerende burde gøre - jeg forsøgte at læse alle de gamle eksamensopgaver. Man skal træne - ligesom hvis man vil springe højdespring. Men det gør de unge studerende jo ikke. Man kan prædike for dem lige til juleaften, men de gør det ikke - for det gør jo ondt at sidde dér. Så jeg blev jurist på halvandet år. Jeg havde jo ét års jura på statskundskab med. Derefter skrev jeg juridisk doktordisputats om ministeransvar og blev så jura-professor i 1998.

Du blev tre gange opfordret til at søge at blive højesteretsdommer?

- Ja, Højesteret vil gerne have, at folk søger, for man skal ikke tro, at noget er besat på forhånd. Man kan opfordre folk til at søge. Det blev jeg i 2004 og igen i 2005. Men jeg søgte ikke. Jeg var svært glad for at være professor. Jeg fik en tredje opfordring til at søge at blive højesteretsdommer og skulle give svar fredag den 1. juli 2005 kl. 12. Jeg havde egentlig beslut-

tet mig for at sige nej. Så sad jeg der, og klokken nærmede sig 12. Jeg nåede at trykke halvdelen af nummeret, så lagde jeg på. Så gjorde jeg det igen. Tredje gang lagde jeg også røret på. Det var helt åndssvagt. Så tænkte jeg, nu må jeg trykke alle numre igennem. Så var Poul i den anden ende (højesteretsdommer, red). Han lød så flink. Så sagde jeg, at jeg ville søge. lyder det fra Jens Peter Christensen, der bryder ud i latter og fortsætter:

- Så ringede jeg til min kone, der var læge på kommunehospital i Aarhus. Og jeg fortalte, at jeg havde sagt ja til at søge at blive højesteretsdommer. Så gik jeg rundt og var lidt ulykkelig. Det var i en vis forstand en forkert beslutning. Jeg gjorde så det geniale, at jeg fik tre års orlov fra universitetet, fordi fru'en klogt sagde: Hvis du siger nej, så fortryder du, og hvis du siger ja, keder du dig om tre år...

Så du blev højesteretsdommer i 2006. Kunne du trives med det?

- I starten var det et kolossalt tab af frihed. I Højesteret skal den an-

ciennitetsmæssigt yngste dommer indlede voringen ved at meddele, hvilken resultat han eller hun er nået frem til og begrunde det og komme med udkast til dom. Derefter kommer der en ny sag. Hver gang jeg i starten fik en ny sag, tænkte jeg først: Hvorfor i himlens navn har du valgt det her, og det næste jeg tænkte var: Det her finder du aldrig ud af, og nu kommer det frem, at du er en distanceblænder! Men så bliver man siddende for om to dage, er der »eksamen«, og så efter en dags tid, tænker man: Nu har jeg styr på det! Nu skal jeg fortælle de andre, hvordan sagen skal afgøres! Og så forfra igen med en ny sag, man ikke i starten forstår noget af. Men alle var flinke og venlige. Og hvis man går ind i noget og gør noget ved det, bliver det spændende. Det gælder mange ting. Som højesteretsdommer kan man ikke blive mere. Det eneste man kan blive er præsident! Men det kræver, at et flertal af dommerkollegerne stemmer på dig.

Og netop den stilling - som præsident i Højesteret - fik du

så i 2022. Hvordan oplever du den rolle?

- Det er jo som det er. Når man har taget sig det på, forsøger man at gøre det så godt man kan. Det er jo lidt anderledes. Jeg er stadig lige så meget dommer som før, så jeg er stadig med i det samme antal sager

som før. Jeg er stadig en del af kollegernes flok. Men oven i det har jeg jo så det øverste administrative og økonomiske ansvar - der er alt muligt. Og jeg er med i det hele. Og så

fortsættes næste side

» Så ringede jeg til min kone, der var læge på kommunehospital i Aarhus. Og jeg fortalte, at jeg havde sagt ja til at søge at blive højesteretsdommer. Så gik jeg rundt og var lidt ulykkelig. Det var i en vis forstand en forkert beslutning. Jeg gjorde så det geniale, at jeg fik tre års orlov fra universitetet, fordi fru'en klogt sagde: Hvis du siger nej, så fortryder du, og hvis du siger ja, keder du dig om tre år...

JENS PETER CHRISTENSEN

fortsat fra forrige side

er der eksterne optrædere - også internationalt. Selvom jeg stadig er dommer som før, så er meget anderledes. Jeg går meget op i at være med i det - at være over driften.

Hvad er vigtigt for dig som leder?

- Jeg ved ikke, hvad min ledelsestil er. Jeg har altid interesseret mig meget for det historiske. Meget er ændret, men der er også meget, der ikke er. Det er karakteristisk, at det ændrer sig stille og roligt over tid. Det er altså ikke sådan, at vi i Højesteret - ligesom i et ministerium - sætter os ned og spørger, hvorfor er vi her? Hvad er vores værdier? - og så laver et fint dokument med en masse ord. Det er vi heldigvis ikke forpligtet til. Det er de jo i ministerierne. Og nye, yngre dommere kommer til, og de bringer også tanker og ideer med. Så er det præsidentens opgave, synes jeg, at få det ind i vores arbejde og få det ind på en måde, som er acceptabel for alle. Og få det sat lidt i system.

Du har sagt, at enhver højesteretsdommer er sig selv og sin egen stat så at sige. Det betyder vel også noget for din ledelsestil?

-Ja, jeg kan jo ikke kommandere dem rundt til noget som helst, lyder det fra Jens Peter Christensen, der slår en latter op og fortsætter:

- Det ville også være dumt. Der er en del ting, jeg er nødt til at bestemme, men jeg prøver lige at finde ud af, hvad vi kan samles om. Højesteret skal følge med tiden, og vi følger med tiden, og taler sammen om, hvad der skal ændres. Det er langt fra noget med at komme med store proklamationer, og man kommer ikke ind som præsident og siger, at man har et stort program, og vi går i gang i morgen. Vi snakker om det. Og så finder vi ud af det. Og jeg har været herinde i 18 år og kender alle kollegerne. Det ville ikke være nemt, hvis man kom udefra. Og siden 1861 er præsidenterne altid kommet indefra. Og siden omkring 1915 har det reelt været sådan, at det er Højesterets dommere, der selv vælger præsidenten.

Højesteret er, som det fremgår af navnet, øverste retsinstitution i Danmark. Der kan jo komme forskellige afgørelser i byret, landsret og Højesteret. Kan du forstå, at det hos nogle borgere giver en fornemmelse af tilfældighed - eller skal alle bare se det udelukkende som ekstra retssikkerhed?

- Forhåbentlig er det i hvert fald

VIDSTE DU, AT ...

- Højesteret blev grundlagt 1661
- Højesteret er den øverste domstol i Det Danske Rige
- Det fremgår af Grundloven, at Folketinget og regeringen i forening har den lovgivende magt, regeringen den udøvende magt og domstolene den dømmende magt.
- Højesteret har som rigets øverste domstol kompetencen til at dømme i sidste instans.
- Højesteret har 18 dommere - typisk er der fem dommere til at afgøre en sag.
- Det danske domstolssystem er et tre-instanssystem med 24 byretter, to landsretter og Højesteret.
- Højesterets opgave er at sikre retsuhed, retsafklaring og retsudvikling ved at afgøre sager, der rejser spørgsmål af generel betydning for rets anvendelsen og retsudviklingen eller i øvrigt er af væsentlig samfundsmæssig rækkevidde.
- Aldersgrænsen for højesteretsdommere er sat til 70 år.
- Kun én højesteretsdommer har de seneste 119 år forladt retten for at overgå til en stilling uden for domstolssystemet.
- Det er et særligt uafhængigt nævn - Procesbevillingsnævnet med fem medlemmer - der afgør, hvilke sager, der kan indbringes for Højesteret. Byretterne kan også henvise en sag direkte til landsretten. Så starter sagen der, og landsrettens dom kan så ankes til Højesteret.
- Udover 18 dommere - herunder præsidenten - er der i Højesteret ansat en administrationschef, et antal fuldmægtige, kontoransatte og jurastuderende. I øjeblikket i omkring 45 ansatte.
- Typisk varer den afsluttende domsforhandling i Højesteret fra kl. 9-14. Det er alene advokaterne, der taler. Der er ikke afhøring af vidner.
- Når advokater og tilhørere er lukket ud af retslokalet i Højesteret, bliver døren efter gammel tradition låst udefra af en retsbetjent. Den dommer, der er yngst i anciennitet, rejser sig fra sin plads, og som den første højesteretsdommer vil han eller hun indlede vøteringen ved at sige, hvilket resultat, vedkommende er nået frem til og derefter begrunde det. Som regel tager det omkring en times tid.

KILDE: BOGEN HØJESTERET, SKREVET AF BILANDT ANDRE JENS PETER CHRISTENSEN.

ikke tilfældigt i ordets egentlige forstand! Det kan skyldes, at man i de forskellige instanser ser og fortolker loven forskelligt. Det er et spørgsmål om regelfortolkning. Og de sager, vi får i Højesteret, skal være nogen, hvor der et principielt spørgsmål om, hvordan reglen skal fortolkes. Så det er ikke så mærkeligt, at det kan være, at vi når frem til, at reglen skal

forstås på en anden måde - uden at det er forkert i egentlig forstand, hvad landsretten kom frem til. Men det er i øvrigt sådan, at omkring to tredjedele af landsretternes domme bliver stadfæstet i Højesteret, fordi vi når frem til samme resultat.

- Den anden årsag til, at der kan være forskellige domme, er, at der kan komme nye oplysninger fra by-

ret til landsret. Den ene part finder måske yderligere faktuelle oplysninger. Det sker ikke helt så meget her i Højesteret, at der kommer nye faktiske oplysninger, men i princip kan der komme nyt. Og så er det jo til syvende og sidst karakteristisk ved jura, at vi sidder med nogle ord og nogle regler, som vi skal anvende på en konkret sag. Det vil der ofte

Har du et tip?
Send det til redaktionen: redaktion@skivefolkeblad.dk

○ - Det var andre tider. Jeg tænkte ikke på, at der ikke var så mange penge, for der var ingen, der havde mange penge, siger Jens Peter Christensen om barndommen i Skive, hvor hans far var søfyrbøder og moderen fik job i rutebilkiosken i Skive. FOTO: THOMAS LERFELDT/REIZAU SCANPIX

LERFELDT/REIZAU
SCANPIX

Da Højesteret gav grønt lys til at flage med andre nationers flag

Sidste sommer afgjorde Højesteret, at der ikke er tilstrækkelig lovhjemmel til at forbyde danskerne at flage med andre nationers flag - hvis de har lyst til det. Højesterets præsident, Jens Peter Christensen, forklarer hvorfor. Nu kommer regeringen med lovforslag, der igen vil gøre det forbudt

AF OLE DALL
od@skivefolkeblad.dk

FLAGLOV Martin Hedegaard fra Kolding er glad for USA og vild med amerikanske biler, og jævnligt har han flaget med det amerikanske flag på flagstangen. En mand fra Middelfart - der som Højesterets-præsidenten bemærker må have haft en god kikkert - klagede over flagningen, som han mente var ulovlig.

Sagen kom for byretten og landsretten, og den endte i Højesteret til afgørelse sidste år. Her fortæller Jens Peter Christensen om overvejelserne ved sagen og Højesterets dom:

- Efter en gammel bekendtgørelse fra 1915, udstedt af justitsminister Zahle, var det forbudt at flage med fremmede nationers flag. Den bekendtgørelse var udstedt som led i neutralitets-foranstaltninger under 1. verdenskrig, hvor det var meget vigtigt, at Danmark var neutral, og så var det ikke godt, hvis det opildnede til ballade, at man flagede med fremmede flag. Så det blev forbudt. Men man kan sådan set ikke straffe folk på grund af en bekendtgørelse. Det er jo en forskrift udstedt af en minister. Der skal være hjemmel i en lov for at straffe. Det er et grundlæggende princip. Man skal kunne slå det op i en lov. Men der er ikke nogen flaglov! Det var pro-

blemstillingen, siger Jens Peter Christensen og fortsætter:

- I 1833 blev det ved en resolution udstedt af Kongen forbudt for danske borgere at flage både med Dannebrog og udenlandske flag. Man havde den opfattelse, at flaget var Kongens flag, som borgerne ikke måtte flage med. Historisk havde det nok forbindelse helt tilbage til den franske revolution, for dér begyndte de almindelige borgere at løbe rundt med Tricoloren, og det var en del af opgøret med Kongen. Så man har tænkt i Danmark, at det skal vi ikke have noget af, og så blev det forbudt at flage.

- Så sker der jo det, at borgerne ikke er til at styre efter treårskrigen fra 1848-51. De begynder at flage helt vildt med det danske flag. Og hvad skulle man så gøre. Så tillod man i 1854 at flage med det danske flag.

- Forbuddet mod at flage med det amerikanske flag blev begrundet med den kongelige resolution fra 1833. Det var ikke en lov, men en beslutning truffet af den enevældige konge, der jo var lovgiver. Så man kunne argumentere for, at der var lovhjemmel for et forbud. I 1931 fik Højesteret en sag, hvor en kommunist havde flaget med 11 sovjetiske flag på årsdagen for den russiske revolution. Han blev dømt, selvom der ikke var en egentlig lovhjemmel. Et flertal

i Højesteret lagde vægt på den gamle regel fra 1833. Man så den gamle regel fra 1833 som en lov under enevælden, og derfor var der lovhjemmel, mente man, siger Jens Peter Christensen.

- Sidste sommer kom sagen fra Kolding så for Højesteret. Man kunne have fulgt dommen fra 1934, men det gjorde man ikke. Højesteret sagde, at den kongelige resolution fra 1833 ikke lever op til vore dages krav om lovhjemmel, og så kunne borgeren fra Kolding lovligt flage med det amerikanske flag. Så gik han fri den glade mand. Men det er ikke sikkert, glæden er så lang, for der blev efterfølgende vedtaget et beslutningsforslag i Folketinget om, at der skal fremsættes et lovforslag om forbud mod at flage med fremmede nationers flag, siger Jens Peter Christensen.

Regeringen stemte for beslutningsforslaget, og et lovforslag fra regeringen er nu sendt i høring. Lovforslaget vil gøre det forbudt at hojse andre nationers flag i en flagstang. Men der er undtagelser i lovforslaget. Man må godt flage med Færøernes flag, Grønlands flag, de nordiske landes flag, Tysklands flag, FN-flaget og EU-flaget. Og regeringen har i en periode også gjort det tilladt for private og offentlige myndigheder at flage med Ukraines flag - efter Ruslands invasion af landet.

○ - Der er 17 trappetrin op til Højesteret. Og kun 10 trin til Statsministeriet. »Det har jeg også sagt til Mette Frederiksen«, siger Højesterets præsident Jens Peter Christensen. Højesteret er nabo til Statsministeriet.

FOTO: THOMAS BOUSING
REIZAU SCANPIX

○ Det har faktisk også været forbudt for helt almindelige danskere at flage med Dannebrog. Find svaret på hvorfor i denne artikel. FOTO: PETER MARLING/REIZAU SCANPIX

PETER MARLING/
REIZAU
SCANPIX

være tvivl om, og det er jo derfor, vi får sagen. Og så ser vi på, hvad de har ment i Folketinget, og hvad der står f.eks. i bemærkningerne til et lovforslag. Det kan være, der ikke er tænkt over lige netop det problem, vi sidder med. Det sker jo jævnligt, at vi finder noget, der ikke er tænkt over, fordi den menneskelige fantasi trods alt er begrænset, siger han